

“मीठे बच्चे- तिमी रोयल कुलका रोयल विद्यार्थी हौ, तिमो चलन धेरै रोयल हुनु पर्छ तब नै बाबाको प्रत्यक्ष गर्न सकछौ।”

प्रश्न:- विनाशको समय अन्तिम पेपरमा को पास हुन्छ? त्यसको लागि पुरुषार्थ के हो?

उत्तर:- अन्तिम पेपरमा पास ऊ नै हुन सक्छ, जसलाई बाबा सिवाय पुरानो दुनियाँको कुनै पनि चीज याद आउँदैन। याद आयो भने फेल। यसको लागि बेहदको सारा दुनियाँबाट ममत्व निस्किएर जाओस्। भाइ-भाइको पक्का अवस्था होस्। देह-अभिमान टुटेको होस्।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई सदैव यो नशा रहनु पर्छ- म कति रोयल विद्यार्थी हँ। बेहदको मालिकले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। तिमी कति उच्च कुलका रोयल विद्यार्थी हौ त्यसैले विद्यार्थीको चलन पनि रोयल हुनु पर्छ तब नै बाबाको प्रत्यक्ष गर्नेछौ। तिमी विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नको लागि निमित्त बनेका छौ, श्रीमत अनुसार। तिमीलाई शान्तिको इनाम मिल्छ। त्यो पनि एक जन्मको लागि होइन, जन्म-जन्मान्तरको लागि मिल्छ। बच्चाहरूले बाबालाई कति धन्यवाद दिनेछौ! बाबा आफैले आएर हत्केलामा स्वर्ग दिनु हुन्छ। बाबा आएर यो दिन हुन्छ भन्ने बच्चाहरूलाई कहाँ थाहा थियो र! अब बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा प्यारा बच्चाहरू! मलाई याद गर। यादको लागि किन भन्नुहुन्छ? किनकि यस यादद्वारा नै विकर्म विनाश हुनु छ। बेहदको बाबाको पहिचान मिल्यो र निश्चय भयो। दुःखको कुनै कुरा छैन। भक्ति मार्गमा बाबा-बाबा भनिरहन्छन्। अवश्य बाबाबाट केही वर्सा मिल्छ। तिमीलाई पुरुषार्थको मार्जिन (समय) पनि छ। जति श्रीमत अनुसार पुरुषार्थ गर्नेछौ त्यति उच्च पद मिल्छ। बाबा, शिक्षक, सतगुरु- तीनैको श्रीमत मिल्छ। त्यो मतमा चलनु छ। रहनु पनि आफ्नो घरमा छ। मतमा चलनमा नै विघ्न पर्छ। मायाको पहिलो विघ्न हो नै देह-अभिमान। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। फेरि किन श्रीमतलाई मान्दैनौ? बच्चाहरू भन्छन्- हामी कोसिस त गर्छौ तर मायाले गर्न दिँदैन। बच्चाहरूले सम्झन्छन् पढाइमा खास पुरुषार्थ अवश्य चाहिन्छ। जो राम्रो बच्चाहरू छन् उनीहरूलाई अनुसरण गर्नु पर्छ। सबैले यही पुरुषार्थ गर्छन्- हामी बाबाबाट उच्च वर्सा लिन्छौ। काँडाबाट फूल बन्नको लागि यादको धेरै आवश्यकता पर्छ। ५ विकारको काँडा निस्कियो भने फूल बन्छौ। त्यो योगबलद्वारा निस्कन्छ। कति बच्चाहरू सोचदछन्, फलानो यसरी गयो, सायद हामी पनि जानेछौं, तर उसलाई देखेर अझ पुरुषार्थ गर्नु पर्यो नि। शरीर छोड्दा बाबाको याद होस्, वशीकरण मन्त्र याद होस्। एक बाबा सिवाय अरु कोही पनि यादमा नहोस्, त्यतिखेर प्राण तनबाट निस्कियोस्। बाबा, म हजुरको पासमा आएँ कि आएँ। यस्तो बाबालाई याद गर्नाले आत्मामा जो फोहोर भरिएको छ, त्यो सबै भस्म भएर जान्छ। आत्मामा छ भने त शरीरमा पनि छ भनिन्छ। जन्म-जन्मान्तरको फोहोर छ, त्यो सारा जल्नु छ। जब तिम्रो फोहोर सारा जल्नेछ तब दुनियाँ पनि सफा हुन्छ। दुनियाँबाट सारा फोहोर निस्कनु छ, तिम्रो लागि। तिमीले केवल आफ्नो मात्र फोहोर सफा गर्नु छैन, सबैको फोहोर सफा गर्नु पर्छ। बाबालाई बोलाउँछन् नै- बाबा आएर यस दुनियाँबाट फोहोर सफा गर्नुहोस्। सारा विश्वलाई पवित्र बनाउनुहोस्। कसको लागि? त्यस पवित्र दुनियाँमा तिमी बच्चाहरू नै त पहिले-पहिले राज्य गर्न आउँछौ। त्यसैले बाबा तिम्रो लागि तिम्रो देशमा आउनु भएको छ।

भक्ति र ज्ञानमा धेरै फरक छ। भक्तिका कति राम्रा-राम्रा गीत गाउँछन्। तर कसैको कल्याण गर्दैनन्। कल्याण त छ नै आफ्नो स्वधर्ममा टिकनमा र बाबालाई याद गर्नमा। तिम्रो याद गर्नु यस्तै हो जस्तो लाइट हाउस चल्छ। स्वदर्शनलाई नै लाइट हाउस भनिन्छ। तिमी बच्चाहरू दिलमा सम्झन्छौ, बापदादाबाट हामीलाई स्वर्गको वर्सा मिल्नु छ। यो हो नै सत्य नारायणको कथा, नरबाट नारायण बन्ने। बाबा सम्झाउनु हुन्छ, तिम्रो आत्मा जो तमोप्रधान बनेको छ, त्यसलाई सतोप्रधान बन्नु छ। सत्ययुगमा सतोप्रधान थियो अहिले फेरि सतोप्रधान बनाउन बाबा आउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरेरमात्र तिमी सतोप्रधान बन्छौ। बाबाले नै गीता सुनाउनु भएको थियो। अहिले त मनुष्यले सुनाउँछन्, कति फरक भएको छ। भगवान् त भगवान् हुनुहुन्छ, उहाँले नै मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ। नयाँ दुनियाँमा छन् नै पवित्र देवताहरू। बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नै नयाँ दुनियाँको वर्सा दिनेवाला। बाबालाई याद गरिरह्यौ भने अन्त्य मति सो गति हुनेछौ। तिमीलाई थाहा छ- बाबा आउनु हुन्छ संगमयुगमा, पुरुषोत्तम बनाउनको लागि। अब यो ८४ को चक्र पूरा हुन्छ, फेरि सुरु हुन्छ। यसको पनि खुशी हुनु

पछे। प्रदर्शनीमा जो मानिस आउँछन्, उनीहरूलाई पनि पहिले शिवबाबाको चित्रको सामुन्ने लगेर उभ्याऊ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नाले तिमी यो बन्छौ। पिताबाट वर्सा नै सत्ययुगको मिल्छ। भारतवर्षमा सत्ययुग थियो, अहिले छैन फेरि बन्न छ। त्यसैले बाबा र बादशाहीलाई याद गर्यो भने अन्त्य मति सो गति हुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सच्चा बाबा, उहाँको बच्चा बनेपछि तिमी सचखण्डको मालिक बन्छौ। पहिले-पहिले अल्फ लौई पक्का गराऊ। अल्फ बाबा, बे बादशाही। बाबालाई याद गर्यो भने यादद्वारा नै विकर्म विनाश हुन्छ र तिमी स्वर्गमा जान्छौ। कति सहज छ। जन्म-जन्मान्तर भक्तिका कुरा सुन्दा-सुन्दै बुद्धिलाई मायाको ताला लाग्यो। बाबा आएर चाबीले ताला खोल्नुहुन्छ। अहिले सबैका कान बन्द भएजस्तै छन्। पत्थरबुद्धि छन्। तिमीहरू लेख्छौ पनि, शिवबाबा याद छ? स्वर्गको वर्सा याद छ? बादशाहीलाई याद गर्दा मुख मीठो त हुन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूको कति उपकार गर्छु। तिमीले त अपकार नै गर्दै आयौ। त्यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, कसैको दोष छैन। तिमी बच्चाहरूको यो मिसन हो नै पत्थरबुद्धिहरूलाई पारसबुद्धि अथवा काँडालाई फूल बनाउनको लागि। यो तिमी मिसन चालु छ। सबै एक अर्कालाई काँडाबाट फूल बनाइरहेका छन्। उनीहरूलाई पनि यस्तो बनाउनेवाला अवश्य पुष्पराज (किंग फ्लावर) हुनु पर्छ। स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला अथवा फूलहरूको बगैँचा बनाउनेवाला एकै बाबा हुनुहुन्छ। तिमी हौ ईश्वरीय सेवाधारी। तमोप्रधानलाई सतोप्रधान बनाउनु, यो सेवा हो र अरु कुनै दुःख छैन। बुझ्न पनि धेरै सहज छ। कलियुगमा छन् नै तमोप्रधान। यदि कलियुगको आयु बढाइदिने हो भने अझै तमोप्रधान बन्छन्।

तिमीलाई थाहा छ— अब हामीलाई फूल बनाउनेवाला बाबा आउनु भएको छ। काँडा बनाउनु रावणको काम हो। फूल बाबाले बनाउनु हुन्छ। जसलाई शिवबाबा याद छ, उनीहरूलाई अवश्य स्वर्ग पनि याद हुन्छ। प्रभातफेरि जब निकाल्छौ तब त्यसमा पनि देखाऊ, हामी प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूले भारतवर्षमा यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। हामी ब्राह्मण नै देवता बन्छौ। देवता नै फेरि क्षत्रिय, अनि वैश्य... यो बाजोली खेल हो। कसैलाई सम्झाउन धेरै सजिलो छ। हामी ब्राह्मण हौं। ब्राह्मणहरूको शिखा हुन्छ। तिमी पनि सम्झन्छौ, हामीले ८४ को चक्र पूरा गर्यौं। बच्चाहरूलाई कति राम्रो ज्ञान मिल्छ। अरु सबै हुन् भक्ति। ज्ञान एकै बाबाले सुनाउनु हुन्छ। सर्वका सद्गति दाता एकै बाबा हुनुहुन्छ। पुरुषोत्तम संगमयुग पनि एउटै छ। अहिले बाबा तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनु हुन्छ। भक्तिमा फेरि यादगार चल्छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई मार्ग बताउनुभयो, यो पुरुषार्थ गर्नाले तिमी यो वर्सा लिन सक्छौ। यो पढाइ धेरै सजिलो छ। नरबाट नारायण बन्ने पढाइ हो। कथा भन्नु गलत हो किनकि कथामा लक्ष्य-उद्देश्य हुँदैन। पढाइमा लक्ष्य-उद्देश्य छ। कसले पढाउनु हुन्छ? ज्ञान सागर। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर रत्नहरूले तिमी झोली भर्दछु। बेहदको बाबा सँग तिमी के प्रश्न सोध्छौ। अहिले सबै पत्थरबुद्धि छन्। रावणलाई नै जान्दैनन्। तिमीलाई अहिले सोध्नको लागि अक्कल मिल्छ। मानिसहरू सँग सोध— आखिर रावण को हो? कहिले देखि यसको जन्म भयो? कहिले देखि जलाउँदै आए? भन्नेछन्, अनादि हो। तिमी अनेक प्रकारले प्रश्न सोध्न सक्छौ। उनीहरूले पनि समय आयो भने सोध्नेछन्। कुनै प्रतिक्रिया गर्न सक्दैनन्। तिमी आत्मा यादको यात्रामा तत्पर हुन्छ। अब आफू सँग सोध— म सतोप्रधान बनेको छु। दिलले गवाही दिन्छ? अहिले कर्मातीत अवस्था त भएको छैन। हुनु छ। अहिले तिमी धेरै कम छौ त्यसैले तिमी कसैले सुन्दैनन् र तिमी कुरा नै अनौठो छ। पहिले-पहिले त बताऊ— बाबा संगमयुगमा आउनु हुन्छ। एउटा-एउटा बुझ्नेपछि अघि बढाऊ। धेरै धैर्यसँग, प्यार सँग सम्झाउनु छ— तपाईंहरूको दुई बाबा हुनुहुन्छ— लौकिक र पारलौकिक। पारलौकिक बाबाबाट बेहदको वर्सा तब मिल्छ जब सतोप्रधान बन्छौ। बाबा याद भयो भने खुशीको पारो चढ्छ। तिमी बच्चाहरूमा धेरै गुण भरिंदै जान्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा आएर योग्यता सिकाउनु हुन्छ। स्वास्थ्य-सम्पत्ति दुवै दिनु हुन्छ, गुण पनि सुधानु हुन्छ। शिक्षा पनि दिनु हुन्छ। जेलको सजायबाट पनि छुटाउनु हुन्छ।

तिमीहरूले धेरै राम्रो सँग मन्त्री आदिलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। सम्झाउनु यस्तो छ जसद्वारा उनीहरूलाई पानी-पानी गराइदिनु पर्छ। तिमी ज्ञान धेरै मीठो छ। प्रेम सँग बसेर सुने भने प्रेमका आँसु आउँछन्। हरदम यही दृष्टिले देख— म भाइलाई मार्ग बताउँछु। भन, हामी श्रीमतमा विश्वको सच्चा सेवा गरिरहेका छौं। देशको सेवामा नै पैसा लगाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— दिल्लीमा सेवाको घेराऊ लगाऊ, विस्तार गर। तर अहिलेसम्म कसैलाई घायल गरेका छैनन्, घायल गर्नमा योगबल चाहिन्छ। योगबलद्वारा तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। साथ-साथ ज्ञान पनि छ। योगद्वारा नै तिमी कसैलाई आकर्षण गर्न सक्नेछौ। अहिले बच्चाहरू गर्न त भाषण राम्रो गर्छन् तर योगको आकर्षण कम छ। मुख्य कुरा हो योगको। तिमी बच्चाहरू योगद्वारा आफूलाई पवित्र बनाउँछौ। त्यसैले योगबल

धेरै चाहिन्छ। त्यसको धेरै कमी छ। भित्र खुशीमा नाच्नु पर्छ, यो खुशीको डान्स हो। यो ज्ञान-योगद्वारा तिमीभित्र नृत्य हुन्छ। बाबाको यादमा रहँदा-रहँदै तिमी अशरीरी बन्छौ। ज्ञानद्वारा अशरीरी हुनु छ, यसमा गुम हुने कुरा छैन, बुद्धिमा ज्ञान चाहिन्छ। अब घर जानु पर्छ फेरि राजाईमा आउँछौ। बाबाले विनाश र स्थापनाको साक्षात्कार पनि गराउनुभयो। यो दुनियाँ सारा जलेको छ, हामी नयाँ दुनियाँको लायक बनिरहेका छौं। अब घर जानु छ त्यसैले शरीर सँग पनि कुनै ममत्व रहनु हुँदैन। यस शरीरसँग, यो दुनियाँ सँग उपराम रहनु पर्छ। केवल आफ्नो घरलाई र राजधानीलाई याद गर्नु छ। कुनै पनि चीजमा आसक्ति नहोस्। विनाश पनि कडा हुनेवाला छ। जब विनाश हुन थाल्नेछ तब तिमीलाई खुशी हुन्छ- हामी ट्रान्सफर भयौं कि भयौं। पुरानो दुनियाँको कुनै पनि चीज याद आयो भने फेल। बच्चाहरूको पासमा केही पनि छैन भने याद के आउँछ? बेहदको सारा दुनियाँ सँग ममत्व मेटियोस्, यसमा मेहनत छ। भाइ-भाइको पक्का अवस्था पनि तब रहन सक्छ जब देह-अभिमान टुटेर जान्छ। देह-अभिमानमा आउनाले केही न केही घाटा पर्छ। देही-अभिमानी हुनाले घाटा पर्दैन। म भाइलाई पढाउँछु। भाइ सँग कुरा गर्छु, यो पक्का बानी परोस्। यदि छात्रवृत्ति लिनु छ भने यतिको पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। जब सम्झाउँछौ त्यतिखेर पनि याद रहोस्- हामी सबै भाइ-भाइ हौं। सबै आत्माहरू एक बाबाको बच्चाहरू हौं। सबै भाइहरूको बाबाको वर्सामा हक छ। बहिनीको पनि भान नआओस्। यसलाई भनिन्छ- आत्म-अभिमानी। आत्मालाई यो शरीर मिलेको छ, त्यसमा कसैको नाम पुरुषको, कसैको स्त्रीको परेको छ। यस भन्दा पर मात्र आत्मा छ। सोच्नु पर्छ- बाबाले जुन मार्ग बताउनु हुन्छ त्यो वास्तवमा ठीक छ। यहाँ बच्चाहरू आउँछन् नै यो अभ्यास गर्न। ट्रेनमा कसैलाई ब्याजमा सम्झाउने सक्छौ। बसेर एक अर्को सँग सोध, तपाईंका कति बाबा हुनुहुन्छ? फेरि उत्तर देऊ। यो हो अरुको ध्यान खिच्ने युक्ति। फेरि तपाईंका दुई बाबा हुनुहुन्छ, हाम्रो तीन हुनुहुन्छ। उहाँ अलौकिक बाबाद्वारा हामीलाई वर्सा मिल्छ। तिम्रो पासमा फस्टक्लास चीज छैन। कसैले भनोस्- यसबाट के फाइदा छ? भन, हाम्रो कर्तव्य हो अन्धाहरूको लठ्ठी बनेर मार्ग देखाउनु। जसरी नन्सले सेवा गर्छन् तिमीहरूले पनि गर। तिमीलाई धेरै प्रजा बनाउनु छ। उच्च पद पाउनको लागि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। तिमीहरू सबैलाई चढ्ती कलाको मार्ग बताउँछौ। एक बाबालाई याद गरिरह्यौ भने पनि धेरै खुशी हुन्छ र विकर्म पनि विनाश हुन्छ। बाबाबाट वर्सा लिनु धेरै सजिलो छ। तर धेरै बच्चाहरू लापर्बाही गर्छन्। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) अन्त्य समयमा पास हुनको लागि यस शरीर र दुनियाँबाट उपराम रहनु छ, कुनै पनि चीजमा आसक्ति राख्नु हुँदैन। बुद्धिमा रहोस्- अब हामी ट्रान्सफर भयौं कि भयौं।

२) धेरै धैर्य र प्यार सँग सबैलाई दुई पिताको परिचय दिनु छ। ज्ञान रत्नहरूले झोली भरेर दान गर्नु छ। काँडालाई फूल बनाउने सेवा अवश्य गर्नु पर्छ।

वरदान:- सेवाको उमंग-उत्साहद्वारा सेफ्टीको अनुभव गर्ने मायाजित भव जो बच्चाहरू स्थूल कामको साथ-साथै रूहानी सेवामा लागि रहन्छन्। सदा तयार रह्यौ भने यो सेवाको उमंग-उत्साह पनि सेफ्टीको साधन बन्छ। जो सेवामा लागि रहन्छन्, उनीहरू मायाबाट बचिरहन्छन्। मायाले पनि हेर्छ- यिनीहरूलाई फुर्सत नै छैन त्यसैले ऊ पनि फर्केर जान्छ। जुन बच्चाहरूलाई बाबा र सेवा सँग प्यार छ उनीहरूलाई थप हिम्मतको मदत मिल्छ, जसद्वारा सहजै मायाजित बन्छन्।

स्लोगन:- ज्ञान र योगलाई आफ्नो जीवनको स्वभाव बनाएमा पुरानो स्वभाव परिवर्तन हुन्छ।